

Kvantová duše

08/2023

Časopis pro lidi,
které zajímá
tajemství života,
rádi přemýšlejí,
baví se, neberou
sebe ani svět
příliš vážně.

Svobodná vůle
Kvantová „ne-diskriminace“
Psychika souvisí se zdravím, integrujte
vědomě energii opačného pohlaví
Dítě světla z Florencie
Sci-fi První psychonaut
Pohádka: Spící princ
Poradna – snová terapie

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Dovolte, abych uvedl srpnové číslo elektronického časopisu **Kvantová duše**, na němž spolupracuji s paní psycholožkou Markétou Jurištovou.

Náš časopis je zaměřen na záhadu existence lidské duše a vědomí. Je určen pro lidi, kteří rádi přemýšlejí, zajímají je velká tajemství života, kladou si otázku, proč tu jsme a jaký je smysl našeho života.

V našem časopise se zabýváme možnostmi existence lidské duše a její fyzikální podstaty. Snažíme se změnit pohled na to, co je vědomí. Vědomí není produkt složité interakce neuronů v našem mozku, ale je to něco, co souvisí s podstatou naší existence.

Bez vědomého pozorovatele by neexistovala realita, neexistovala by minulost ani budoucnost. Bylo by jen teď, v němž by bylo obsaženo všechno. Všechny možné podoby vesmíru by se překrývaly a vytvářely beztvaré nic.

Náš časopis vám nabízí trochu jiný obraz světa, než jste se učili ve škole, a také jiný, než se prezentuje v televizi. Chceme toto paradigma změnit.

Nechceme, abyste věřili všemu, co si zde přečtete. Chceme jen, abyste o tom přemýšleli. Berte vše s rezervou, ale přemýšlejte a hledejte pravdu, smysl toho všeho kolem nás. Nespokojte s vysvětleními, které vám nějaká autorita ve škole či televizi řekla.

Náš časopis není jen o vážných tématech, ale také o troše odlehčení. Proto zde, kromě článků, najdete i povídku, pohádku a snovou poradnu, jak tomu bylo i v předchozích číslech.

Na závěr časopisu naleznete elektronický odkaz na předchozí číslo tohoto časopisu. Takže pokud jste minulá čísla neviděli, nečetli jste články a povídky, v tomto časopisu uvedené, můžete to napravit.

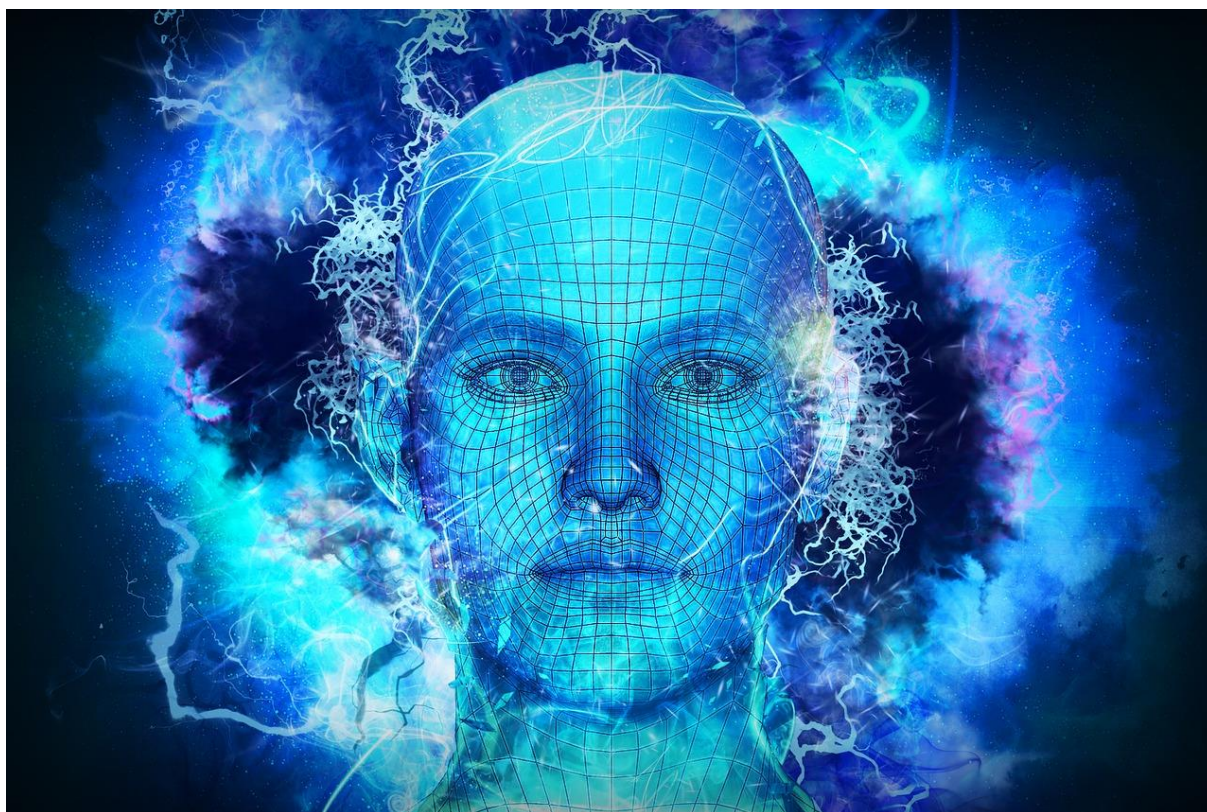
Pokud se rozhodnete přispět do našeho časopisu, budeme rádi.

Rostislav Szeruda a Markéta Jurištová

Citát pro srpen:

„Chceš realizovat své sny? Probud' se!“

Rudyard Kipling

<https://www.needpix.com/photo/1765558/futuristic-science-fiction-fantasy-technology-robot-alien-sci-fi>

KVANTOVÁ DUŠE

Rostislav Szeruda

Svobodná vůle

Průkopníkem v oblasti zkoumání vědomí a svobodné vůle byl fyziolog Benjamin Libet z Kalifornské univerzity. Nechal dobrovolníkům upevnit na hlavu elektrody, které snímaly elektrickou aktivitu jejich mozku, a na ruku umístit senzor monitorující činnost jejich svalů. Měli za úkol pozorovat bod pohybující se po ciferníku připomínajícím hodiny. Jejich úkolem bylo zmáčknout tlačítko spojené s osciloskopem měřícím čas ve chvíli, kdy se pro to svobodně rozhodnou, a říct, kde se bod právě nacházel.

Ukázalo se, že uplyne přibližně 200 ms od chvíle, kdy se člověk vědomě rozhodne stlačit tlačítko do momentu, kdy dojde ke zmáčknutí tlačítka. Asi 300 ms předtím, než má pocit, že učinil vědomé rozhodnutí, je už zřejmý nárůst mozkové aktivity. To by znamenalo, že pocit vědomí vzniká půl sekundy po tom, co již začala mozková aktivita. Svobodná vůle by tak byla jen iluze na konci nevědomé aktivity probíhající v mozku, protože to vypadá, že mozek se rozhodne o 300 ms dřív, než máme pocit, že jsme učinili vědomé rozhodnutí. Pocit vědomí je pak jen poslední fází rozhodovacího procesu v mozku.

Zdá se, že mozková aktivita může předcházet pocit našeho vědomého rozhodnutí nejen o 300 ms ale o celé sekundy. Dle některých badatelů, je možné, na základě mozkové aktivity, s velkou pravděpodobností (60–80 %) předvídat, má-li člověk možnost vybrat si mezi dvěma tlačítky, které z nich se nakonec rozhodne zmáčknout. Zdá se tedy, že mozek se rozhoduje sám a nevědomě v důsledku své strojové reakce na vnější podnět. My máme zpětně jen iluzorní pocit, že jsme to rozhodnutí učinili sami a svobodně.

Otázkou je, proč vlastně máme pocit vědomí? Je to výtvar slepé evoluce, protože příroda zjistila, že je to nějak dobré pro naše přežití? Je snad efektivnější programovat chování dravce, kterým člověk je, ve vědomém módu než v tom nevědomém? Nemohu se zbavit pocitu, že vytváření tak složité virtuální reality pro „přežití“ pouze na základě kombinace následků a příčin je poněkud přitažené za vlasy.

Benjamin Libet zkoumal také v průběhu operace odhalený povrch mozku. Mohl přitom komunikovat se svými pacienty, protože tito zůstávají během neurochirurgické operace při vědomí. Požádal je, aby se pokusili vzájemně porovnat dva odlišné vjemy. První byl vyvoláván dotykem špičatého předmětu na zápěstí pacienta a druhý byl výsledkem elektrické stimulace zápěstí homunkula v jeho mozku. Oba typy podráždění vyvolávaly u pocit dotyku zápěstí.

Zajímavé na tomto experimentu je, že když se experimentátor nejprve dotkl pacientova homunkula v místě jeho pravého zápěstí a asi 0,2 sekundy poté jeho levého zápěstí, hlásil pacient tyto vjemy v opačném pořadí. Přitom nervový impuls z homunkula nemusel projít metr dlouhou dráhu od zápěstí do mozku jako v případě impulsu šířícího se od levého zápěstí pacienta. To je podivné.

Další experimenty pana Libeta naznačují, že asi až po půl sekundě mozkové aktivity odpovídající vnějšímu stimulu se objevuje pocit jeho uvědomění si.

Představme si, že máme zakryté oči a někdo se dotkne nějakým nástrojem kůže naší ruky, aniž bychom to viděli. Subjektivně máme pocit, že vjem doteku nastal ve stejném okamžiku, kdy k němu skutečně došlo. Je to ale pravda?

Nyní si představme, že máme do mozkové kůry zavedenou elektrodu, jejíž elektrický stimul budeme vnímat jako dotyk kůže druhé ruky. Ukazuje se, že stimul kratší půl sekundy vůbec nezaregistrujeme. Delší elektrický stimul začneme vnímat až po uplynutí půl sekundy. Výsledek tohoto pokusu bychom mohli například vysvětlit, nějakým zpožďujícím procesem v mozku. Normálně se přece nestává, aby nás někdo dráždil přímo v mozku. Jak potom ale vysvětlit následující výsledek experimentu?

Máme zakryté oči a někdo se v určitém okamžiku opět dotkne stejného místa na naší ruce. Dříve než uplyne půl sekundy, aktivuje ještě navíc elektrickou stimulaci mozkové kůry. Pak se stane něco divného. Zjistíme, že jsme dotek kůže naší ruky vůbec nevnímali – nepronikl do našeho vědomí. Jako by ho druhý impuls zcela vymazal, i když jsme měli skoro půl sekundy na jeho uvědomění si. Teprve až po půl sekundě elektrické stimulace jsme mohli pocítit vjem vyvolaný stimulací mozkové kůry homunkula.

Z těchto pokusů vyplývá paradox. Abychom si něco uvědomili, potřebujeme asi půl sekundy. Další sekundu potřebujeme k tomu, abychom dokázali vědomě na podnět reagovat. Celková doba vědomé reakce na podnět představuje tedy zhruba jednu a půl sekundy. To by ale znamenalo, že všechny činnosti, které od nás vyžadují rychlé reakce, provádíme zcela nevědomě jako naučený automat.

Hrajeme-li tenis, řídíme-li auto či třeba diskutujeme-li s někým, měli bychom to vše dělat, dle výše zmíněných experimentů, pouze nevědomě bez účasti vědomí. Vědomá reakce by se měla dostavit, necháme-li si alespoň jednu a půl sekundy „na rozmyšlenou“. Musíme-li však reagovat rychleji – v kratším čase, je naše vědomá reakce pouze iluzí našeho mozku. Nebo je všechno úplně jinak.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Nový pohled na lidskou duši a vědomí \(tiskem 2016\)](#)

KVANTOVÁ „NE-DISKRIMINACE“

Rostislav Szeruda

Nakonec je třeba celý vesmír... chápat jako jeden nerozdělený celek.

David Bohm

Polarizační filtr je cosi jako mřížka, která umožňuje projít pouze světlu, které kmitá v určitém směru. Ostatní zablokuje. Přes polarizační filtr, který je orientován svisle, projde tedy jen světlo, které také kmitá svisle. Přes polarizační filtr, který je orientován horizontálně, projde jen světlo, které kmitá horizontálně. Je tedy logické, že když dáme za sebe dva filtry – jeden polarizovaný svisle a druhý horizontálně – neprojde jimi žádné světlo.

Dvě kolmé zábrany vložené do dráhy světla dostačují k tomu, aby neprošlo skrz ně žádné světlo.

Vložíme-li ale mezi ně třetí zábranu – tedy ještě něco navíc – orientovanou v úhlu 45° vůči těm předchozím, světlo opět začne procházet. Čtvrtina světla projde.

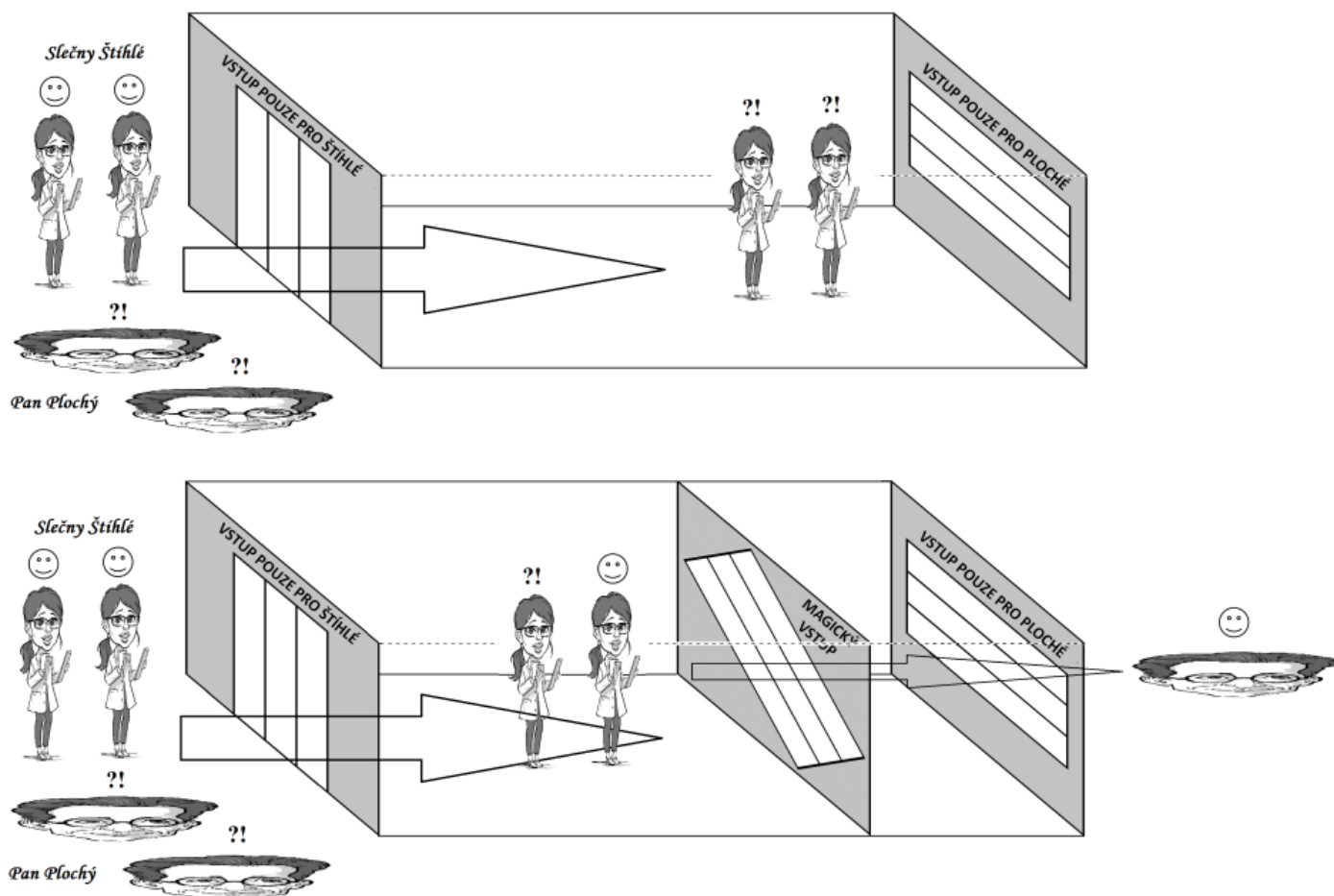
Představme si, že dvě slečny Štíhlé a dva pánové Ploší mají projít skrz chodbu. Ve dveřích jsou ale mřížky, které umožní projít pouze slečnám Štíhlým. Pánové Ploší se skrz ně nedostanou. Kousek dál v chodbě jsou ale další dveře, které by umožnily projít pánům Plochým, ale ne slečnám Štíhlým, takže slečny Štíhlé ani pánové Ploší se skrz chodbu nedostanou.

Vložme však do chodby ještě jednu šikmou dveře a jedna slečna štíhlá bude moci skrz ně projít a tím i skrz celou chodbu. Na jejím konci už však nebude slečnou Štíhlou ale panem Plochým.

Podle knihy:

[Schrödingerova kočka a nový pohled na svět](#)

(Ilustrace: Petr Vyoral, tiskem 2022 – [Amazon](#))

PSYCHIKA SOUVISÍ SE ZDRAVÍM, INTEGRUJTE VĚDOMĚ ENERGII OPAČNÉHO POHLAVÍ/1.ČÁST

Markéta Jurištová

"Skoro všechny nemoci jsou od nervů, jenom syfilis je od lásky." Znáte to staré lidové rčení? Mě přijde úžasně zajímavé, jak přesné znalosti měli naši předkové a kolik moudrosti se skrývá ve starých příslovích, rčeních, pranostikách a dokonce i v samotných slovech. Dnes by lidová moudrost zněla asi takto: "Většina onemocnění, kromě pohlavně přenosných, je psychosomatická". A asi by tato informace nebyla daleko od výsledků posledních lékařských výzkumů. Na jednu stranu je fajn, že to víme, na druhou stranu, je problém sehnat v dnešní době volný termín u psychologa – terapeuta.

Pokud jste už četli některý z mých článků o snech a nevědomí, asi už tušíte, kam mířím. K další lidové moudrosti, která zní: "Nejlépe si člověk pomůže sám." Článků, knih a kurzů, jak zlepšit svoji psychickou pohodu, naučit se pozitivně myslet, či meditovat, nebo jak být úspěšný v práci a celkově v životě, je nepřeberně. Myslím, že všechny tyto užitečné publikace a cvičení mají jedno společné, učí vás (mimo jiné) jak být v souladu sám se sebou, jak být nejlepší variantou sebe sama. To je i podle mě velice důležité a samozřejmě to souvisí s psychikou a tím pádem se zdravotním stavem každého člověka. Jen mám malou výhradu, nejste na to sami, nebo vlastně jste, ale ne tak úplně jak byste si mohli myslet.

Začnu od začátku. Určitě vás někdy napadla otázka, kde se bere lidská duše, když přichází na svět nový člověk, vynoří se z nevědomí?

V podstatě ano. Když se narodí miminko, jeho Já je samozřejmě pouze nevědomé, zformuje se jako nový, zatím plně ponořený ledovec v oceánu nevědomí. Vědomí se vynořuje postupně a zhruba ve třech letech si dítě začne uvědomovat samo sebe jako samostatnou bytost. Lidská duše ale není jen ženská, nebo jen mužská, má v sobě energii obou pohlaví. Podle fyziologie (zpravidla) pak jeden druh energie – osobnosti převládá a člověk se identifikuje jako chlapec, nebo dívka. Tato osobnost je pak vědomá a v nevědomí zůstává energie opačného pohlaví.

Jung nazval nevědomou vnitřní osobnost muže animou, a vnitřní osobnost ženy animem. Může vám to připadat zvláštní, ale na vývoji těchto vnitřních energií – osobností velice záleží, odráží se od nich totiž vědomý život jedince, jeho vztahy s ostatními lidmi, samozřejmě hlavně v partnerských vztazích, ale nejen v nich. Jung říká těmto vnitřním osobnostem archety, můžeme si je představit jako takové

vzory typicky mužského a typicky ženského chování.

"Anima je zosobněním všech feminních psychologických tendencí v mužské psyché, jako jsou například neurčitě pocity a nálady, prorocké předtuchy, vnímavost k iracionálnímu, schopnost osobní lásky, cit pro přírodu a v neposlední řadě vztah k nevědomí."
Marie-Louise von Franz

Jung tvrdil, že když si muž neuvědomuje svoji ženskou stránku, může ho jeho anima zcela ovládnout a destruktivně ovlivňovat. Povaha a personifikace animy je většinou utvářena matkou. Pokud osobnost matky vzbuzuje u syna negativní pocity, anima má tendenci se projevovat podrážděně, depresivně, potlačuje sebedůvěru. Takovou typickou ukázkou negativního ovlivnění jsou závislosti, například alkoholismus, nebo hraní na automatech, případně sebevražedné tendence (anima pak představuje takzvanou "femme fatal"). Naopak, když si muž uvědomuje svoji ženskou energii, inspiruje se tím k vlastní celosti a vyzáruje z něj přirozená vnitřní síla.

Jak integrovat animu? Je potřeba jí vykázat meze, jde tedy o vnitřní sebekázeň, disciplínu, schopnost poručit si "a dost". Připomíná to trochu krocení divé zvěře, drezúru uvnitř mužské mysli. Nemá to ale nic společného s chováním k ženám v reálném životě. Ukázkou zvládnuté animy je muž, o kterém se říká, že je gentleman.

Naproti tomu vnitřní mužský aspekt v nevědomí ženy, animus, je něco jako přesvědčení, pevný názor, který častou souvisí s osobností otce.

"Otec dává dceřinu animovi zvláštní zabarvení nevyvratitelných, nezpochybnitelných "pravdivých" názorů – názorů jež nikdy nezahrnují osobní realitu ženy samé, takové, jaká je." Marie-Louise von Franz

Žena v zajetí svého anima může být zablokována v názorech jak věci "mají být" (velký pozor by si měly dávat aktivistky a různé uvědomělé bojovnice za jakákoliv práva), může ale také sprádat chladné intriky, podléhat polovědomým destruktivním náladám, nebo se třeba rozhodne udržet své děti při sobě a nedovolí jim navázat partnerský vztah. Animus drží svoji ženu žárlivě jakoby o samotě ve světě vnitřních přesvědčení, například alkoholičky pijí samy, jen se svým destruktivním animem.

Každá žena má osobní zkušenosti s projevy svého anima, jen si je ne vždy uvědomuje. Často je to tvrdohlavé přesvědčení při hádce, pocit, že mám pravdu a druhý to prostě musí pochopit. Pokud jsme schopné i v této situaci začít uvažovat a připustit, že se můžeme mýlit, začínáme anima integrovat. Když

si ještě uvědomíme, že animova žárlivá snaha o izolaci "své" ženy je jen určité nepochopení situace (věci mohou být jiné než na první pohled vypadají) a možná i nedostatek sebevědomí, protože animus nás má opravdu velice rád, máme k dispozici v nevědomí obrovskou láskyplnou tvořivou energii. Tak jako je práce s animou muže spíše drezúrou, ženského anima je potřeba ovládnout soucitem (i se sebou!) a přátelstvím (i k sobě!).

Vzpomínáte si na pohádku Panna a netvor? To je vlastně příběh ženy a jejího anima. Pokud o vás říkají, že jste dáma, váš animus je s největší pravděpodobností dobře integrován. Můžete si být jisti, že manželský pár dámy a gentlemana má v nevědomí sehranou dvojici anima s animou.

Anima a animus jsou vlastně "obyvatelé" nevědomí, jsou dokonce něco jako naši vyslanci a lobbisté v kolektivním nevědomí. Když jsem měla svoji první lucidní vizi na přání, můj animus se mi ukázal jako

muž u brány, osoba, která hlídá hranici (vědomí a nevědomí).

"V ten moment začali lidé z parku odcházet a já jsem se k nim přidala. Procházeli jsme bránou, ve které stál mladý muž, který mi byl trochu povědomý, ale nevěděla jsem odkud. Když jsem ho mījela, chytil posledními články prstů své ruky poslední články prstů mé pravé ruky. Naše prsty se do sebe na pár vteřin zaklesly, bylo to jako zvláštní druh pozdravu. Když jsem se pak probudila, dotyk v konečcích prstů jsem ještě stále cítila."

Jsem přesvědčena, že je velice žádoucí, aby tyto opravdu čarovné energie s námi spolupracovaly. Nejen pro psychické a fyzické zdraví je dobré mít tyto entity za milého přítele či přítelkyni. Zkuste se na ně, pro začátek, ráno usmát do zrcadla, budete mít hezčí a zdravější den.

(Obrázek: Markéta Jurištová a AI)

KVANTOVÉ LÉČENÍ

Rostislav Szeruda

Smysl života

Život bez smyslu je jako řeka bez vody.

Ralph Smart

Má váš život smysl? Má pro vás život smysl? Má život jako takový smysl?

Na první otázku dokážou nejlépe odpovědět vaši blízcí a bližní. Na druhou otázku dokážete sami sobě odpovědět jen vy. Třetí otázka je filozofická; nebo se tak alespoň jeví.

Pokud jste na nějakou z těchto otázek odpověděli ano, pravděpodobně jste odpověděli i na další otázky ano. Pokud jste na nějakou odpověděli ne, zřejmě to nebyla jediná negativní odpověď.

Smysl života je tedy taková trojnožka. Když mu podlomíte jednu nohu, těžko budete balancovat na těch zbývajících. Když mu podlomíte dvě, nejspíš se zlomí i ta třetí. Jakmile se zlomí i ta třetí, vaše řeka života vyschne.

Žijte proto tak, aby vás život měl smysl. Přeji vám, aby to někdo dokázal ocenit, a života tak měl smysl i pro vás. Tu třetí nohu trojnožky se vám pokusím podepřít trochu já.

Materialističtí založení vědci nám tvrdí, že vesmír vznikl zcela náhodou ve formě, která je vhodná pro existenci života. Je to náhoda asi taková, jako kdyby se úplně všechny částice ve vesmíru hodily do slosovacího bubnu, a vy byste měli uhádnout, která bude dnes večer ve velkém kosmickém losování vytažena.

Se vznikem života na Zemi jsme na tom podobně. Pravděpodobnost, že se všechny potřebné organické komponenty poskládaly samy od sebe náhodně tak, aby vznikly buňky a z nich živé sebe si uvědomující organismy je více jak astronomická.

Jsou-li tyto představy o náhodném vzniku života správné, tak život je něco tak nepravděpodobného, že naše existence v něm opravdu nemá žádný smysl. Už se zřejmě nikdy taková anomálie nebude opakovat.

Někdo by sice mohl namítnout, že má smysl právě proto, že je tak unikátní, ale smysluplnost není dána unikátností, byť by byla sebevětší.

Nechci z toho vyvozovat, že život je dílem nějaké nadpřirozené Bytosti, která dává veškeré existenci smysl. Naopak, myslím, že za to mohou fyzikální principy, které se týkají každého z nás. Máme větší schopnost působit na realitu, než si vůbec dokážeme představit. Jen si jich nejsme vědomi.

S objevem kvantové fyziky se objevilo poznání, že pozorovatel vytváří realitu. Realita neexistuje sama o sobě, ale ke své existenci potřebuje někoho, kdo ji

bude pozorovat. Minulost není něco, co tu bylo před současností, ale něco, co vzniká pozorováním, které se může odehrát až v budoucnosti.

Je tedy dost pravděpodobné, že nemůže existovat vesmír bez pozorovatele. Vesmír není dílem náhody a zřejmě ani vznik života. Existence vesmíru se odvíjí od momentu, kdy se v něm objeví pozorovatel. Tehdy vznikne minulost vesmíru, jakkoliv se může zdát být nepravděpodobná.

Kdo je to pozorovatel? Může to být něco neživého – přístroj, kamera, robot? Ne, musí to být někdo, kdo je schopen vytvářet představy o realitě. Pokud umíte snít a vytvářet realitu, umíte ji i vytvářet a měnit. Váš život má právě proto smysl, protože jste tvůrce.

Vy mu můžete dá smysl, protože máte moc měnit realitu, máte moc a možnost dělat smysluplné věci. Je pravda, že máte velkou konkurenci. Miliardy lidí na světě něčemu věří, něco si přejí, něco chtějí. Pokud si myslíte, že proti ostatním nemáte šanci, máte pravdu. Myslíte-li, že máte, podle vaší vůle se vám staň.

Váš mozek není stroj na myšlení, který na základě vstupních dat, říká, co máte dělat, jak se pohnou vaše ruce, nohy, nebo jaká „moudrost“ vyjde z vašich úst. Máte duši, která vytváří svými představami svět. To není něco, vytvořené výpočtem či elektrochemickými pochody ve vašem mozku. Je to něco založeného na mnohem základnější podstatě.

Vaše duše je schopna existovat i bez vašeho těla. Je schopna přijmout nové tělo. Nemusíte tedy hledat smysl život v tom, co jste si schopni za svůj život užít. Neplatí, že „po nás potopa“. Potom, co budeme, stále budeme – možná v jiné formě, možná v jiném těle. Užijte život a nebojte se, že nemá smysl.

Viz také:

[Antropický princip](#)

[Má existence vesmíru význam?](#)

[Evoluce kvantovým krokem](#)

Dítě světla z Florencie

Markéta Jurištová

Příběh, který vám dnes budu vyprávět se možná takto přesně neodehrál, ale kdo ví? Slyšela jsem jej ve snu, šeptala mi ho živá řeka.

Yasmína se ponořila do chladné vody. Jen v řece se cítila svobodná a čistá. Měla pocit, jako by všechny její starosti, obavy i vzpomínky na chvíli odplynuly někam pryč. Udělala několik temp a ocitla se v hlubší vodě. Proud už ji trochu začal táhnout dál, proto radši zamířila na mělčinu do klidného říčního ramene. Řeka Arno se tady trochu stáčela a proud ustoupil více na protější stranu. Potopila se a pod hladinou doplavala až těsně pod vymletý břeh. Měla tam už z dřívějšíka sedátko z kusu kořene stromu, který voda obnažila. Mokrý tunika se jí přilepila na tělo a trochu chladila, ale jí to nevadilo. Seděla na napůl potopeném dřevě a pozorovala vodu.

Milovala proud řeky, obdivovala jeho tichou sílu, někde důraznou, jinde lehkou a hladivou. Věřila v mystickou moc tekoucí živé vody. Řeka byla jako tepna, ve které proudí životodárná krev matičky Země. Ponoření do řeky pro ni bylo posvátným rituálem, očištěním, stejně jako vyjádřením pokory tomu jedinému a nejvyššímu bohu. Byl to Život Sám, Král Světla nebo První Život – tak mu ona sama říkala a uctívala ho, stejně jako ostatní lidé jejího národa. Těsně nad hladinou se snažil mávajícími křídly udržet pták, pokoušel se napít vody. Očima sledovala, jak se opět vznesl nad řeku, aby mohl ještě jednou prudce klesnout a osvěžit se. Potom se jí ztratil někde mezi oblaky a korunami stromů, které se jako nepravidelná krajka vinuly kolem říčního toku. Záviděla ptákům jejich svobodu, jejich křídla. Pocítila – jako už tolikrát – touhu vznést se a letět daleko, hodně daleko... tak daleko, že vůbec nevěděla, jak dlouho by musela letět. Zavřela oči a aspoň ve své fantazii se vznesla nad krajinu tak, jak to často dělávala ve snech. Zoufale chtěla domů. Tam, odkud každý den slunce přichází – za moře, za hory, za lesy, za pustiny; tam, kde se potkávají dvě mohutné řeky. Tam, kde v osadách žijí lidé, které Yasmína nazývala svými. Patřili jí, stejně jako ona patřila jim. Od malička znala své poslání. Od pěti let uměla psát i číst v posvátných svitcích a knihách. Dříve nikdy nepochybovala o tom, že jednoho dne bude s mužem, kterého jí otec vybere, pokračovat ve stopách svého prastarého rodu. Nepochybovala, že bude duchovní oporou a královnou malého národa v krajině daleko, předaleko za obzorem, kterou zdejší lidé nazývají Levanta.

Slunce se pomalu blížilo k horizontu a Yasmíně začala být zima. Obratně se přichytila kořene stromu a opatrně vyspěhlala na břeh. Sedla si na trávu a vysta-

vila obličej slunečním paprskům. Jeden z posledních teplých dnů za chvíli skončí, za pár dní už nebude příjemné koupat se v řece. Tmavé, jemně vlnité vlasy padaly dívce až téměř k pasu. Opatrně si položila ruku na lehounce vystouplé břicho. Teď už to věděla jistě, bude mít s Pierem dítě. Dívala se na řeku a v duchu si představovala, jaké to bude, až se miminko narodí. Bezděčně zachytila rukou prsten, který jí visel na krku jako přívěsek. Byla to jediná věc, která jí zbyla jako hmatatelná vzpomínka na domov a rodinu. Zamyšleně přejížděla prsty po reliéfech škorpiona, včely, hada a lva, které byly vyryté na prstenu. Myšlenky jí pomalu začaly klouzat do minulosti – až k jednomu horkému dni, který se zpočátku zdál jako jeden z mnoha jiných. Stalo se to znenadání a rychle... jako blesk z čistého nebe. V jedné chvíli stála na tržišti a v dalším okamžiku visela svázaná přes hřbet koně a hlava jí rytmicky narážela na okraj sedla. I když už to byly tři dlouhé roky, stále měla před očima vyděšený pohled prodavače koření, když si za jejími zády všiml černého jezdce. Říkalo se jim démoni. Byli to lupiči lidí, většinou mladých dívek a chlapců. Nebylo, jak se proti nim bránit, jejich nájezdy byly rychlé a velice kruté. Svě oběti předávali za tučnou odměnu obchodníkům na tajných překladištích v poušti daleko za hradbami Madínat as-Salám. Odtud otroci putovali dál v karavanách až k moři, kde byli v přístavištích prodáváni. Někteří z nich vysilující cestu nepřežili, někteří se přes další překupníky dostali až na trhy do hlavního města Osmanské říše. Yasmína měla štěstí, přežila a byla na trhu v Konstantinyi vydražena a prodána kupci z Florencie. Plavba do Pisy byla dlouhá a úmorná; v podpalubí se tísnilo dalších asi dvacet otroků společně s nákladem koření a látek. Když Yasmínu vyvedli v přístavu z lodi, její patnáctileté tělo vážilo sotva čtyřicet kil, měla zimnici a nové, křesťanské jméno: Catarina.

Slunce náhle vykouklo zpoza velkého mraku a poslalo jeden z posledních světelných pozdravů tohoto dne. Dívka se trochu zachvěla a pocítila ve středu svého těla zvláštní teplo, jako by se jí pod žaludkem stočilo do klubička malé koťátko. Vzpomněla si na jasný sen, který se jí zdál dnes nad ránem. Stvořitel jí v něm vzkázal: "Jsi výjimečná!" O jeho slovech nepochybovala – byla šťastná, že neztratila spojení se svým duchovním světem, který ji držel při životě v těžkých chvílích. Teplé místo v břiše ji uklidňovalo, bylo to příjemné. Věděla, že cítí své dítě.

Jestli jsi holčička, budeš se jmenovat Piera, po tatínkovi, pomyslela si. Mohl by to být chlapec, pokračovala ve svých úvahách, krásný, chytrý, úspěšný a milovaný, jako je Piero. Nebo také moudrý, ušlechtilý a mocný jako dědeček, riš ama. Když si

vzpomněla na svého otce, kterého již několik let neviděla, přepadl ji znovu stesk, ale v koutku duše ucítila i plamínek naděje. Bude svému dítěti vyprávět o rodině žijící v daleké zemi a učit ho tak, jak učili ji. Bude ho učit o velkém Králi Světla, o živé vodě, o Vesmíru. A možná, jednou, se spolu vypraví na dlouhou cestu zpět, na Východ. Jen jméno pro syna ještě nemá. Zrak jí padl na ruku, kterou stále ještě

svírala prsten zavěšený na krku. Palcem mimoděk hladila rytinu lva. Usmála se. Ano, je to znamení. Leonardo bude to správné jméno pro chlapce.

Slunce ještě jednou prudce osvítilo řeku i její tvář, na které byl patrný lehký a trochu tajemný úsměv. Úsměv, který jednou bude znát celý svět.

(Obrázek: Markéta Jurištová a AI)

PRVNÍ PSYCHONAUT

První záchranná mise bez těla

Sci-fi povídka (psycho-fantasy)

Rostislav Szeruda

17. Poslední schůzka

„Cítím, že nezhálíš a rychle se učíš,“ cítil jsem pobavený úsměv Ghora. Nemluvil o mém studiu kosmologie v jeho podání, ale poznal, že jsem v noci navštívil doktorku Robinsonovou a že jsme se sblížili.

„Učím se od tebe,“ začervenál jsem se v duchu, že do mě vidí, jak do otevřené nádoby. „Myslím, že je čas se rozloučit,“ přešel jsem na jiné téma. „Vydám se na misi k Malé Calypso, jak jsem ti už říkal.“

„Hodně štěstí!“ popřál mi Ghor. „Dávej na sebe pozor. Jsi celkem milý člověk či alespoň to, co z něj zbylo. Já se obávám, že jsem tady uvázl nejspíš navždy.“

„Ty víš, že ne,“ popíchl jsem ho. Uměl mi číst myšlenky a viděl do mě dost dobře na to, aby věděl, že mám v úmyslu ho zachránit ještě před svým odletem na misi.

„Riskuješ,“ poznamenal, že ví, co chci udělat.

„Já už neriskuji vůbec nic,“ odpověděl jsem mu.

„Riskuješ, že když mi pomůžeš na svobodu, ohrožuješ svou oblíbenou doktorku Robinsonovou a tím nemyslím jen její kariéru.“

„Myslíš, že by jí ten starý páprda mohl ublížit?“ zeptal jsem se nedůvěřivě ale ne bez jisté obavy.

„Bohužel do něj nevidím, ale nelíbí se mi ten člověk o nic víc než tobě,“ poznamenal Ghor.

„Nejspíš to budu muset pro tebe risknout. Zkus mi tu na doktorku dohlídnout, dobře?“ požádal jsem ho.

„Pokusím se,“ poznamenal Ghor, ale nejsem o moc silnější než ty.

„Díky,“ opustil jsem ho.

Profesor už mě čekal. Slíbil jsem mu, že mu poskytnu informace, co jsem získal od Ghora. Pověděl jsem mu toho hodně a na všem, co jsem mu řekl, bylo alespoň 80 % pravdy, aby mi věřil. Těch zbylých 20 % jsem si vymyslel, aby mu ty informace nebyly k užítku.

„Ještě předtím, než odletím na svou misi, bych vám chtěl něco říct, pane profesore,“ zakončil jsem svou řeč.

„Dobře, co by to mělo být?“ zeptal se.

„Pamatujte si, že pokud budete ještě někdy hrubý na tady doktorku Robinsonovou, vrátím se a nakopu vám zadek!“

18. Rozloučení s profesorem

Člověk by čekal, že když se má vydat do vesmíru, bude cítit nějaké radostné očekávání smíšené se strachem. Srdce začne tlouct rychleji. Pak se ozve odpočítávání, zaduní motory, obrovské přetížení ho přitlačí do sedadla a nakonec bude moci říct něco jako: „Nu, pojechali!“ V mém případě se žádná sláva ani radostné očekávání nekonalo.

„Můžeme?“ zeptal se profesor. Měl jsem pocit, že se v něm ještě stále vaří krev po tom, co jsem mu včera řekl.

„Ano,“ potvrdila doktorka.

„Cvak,“ byl jsem venku. Rozepnul jsem se, jak balón zasažený inflací, abych zase opustil Zemi, ale má vůle mě vrátila zpět. Nebyla to ale krásná doktorka, kvůli které jsem se vrátil. Nějak jsem cítil potřebu rozloučit se s drahým panem profesorem. Seděl na kolečkové židli u svého počítače a důležitě studoval nějaká čísla a grafy, které se mu míhaly na monitoru. Usrkával přitom horkou kávu, z které se kouřilo.

„Uvidíme, za jak dlouho se sonda ozve, že má pasažéra,“ promluvil spíše sám k sobě profesor.

„Jak dlouho mu bude trvat cesta?“ zeptala se doktorka.

„V podstatě je tam schopen dorazit v okamžiku. Duše je kvantová struktura, která se v této oblasti prostoru prostě svine – zmizí a pak se rozvine v jiné části prostoru. Mozek S02 na sondě je na něj naladěný. Jen ho do sebe vtáhne a pak s ní bude spojen tak dlouho, dokud nenavede sondu na Malou Calypso a neočeše jí vlasy.“

„A co když to neudělá? Co když se vydá na druhou stranu?“

„Máte blbě otázky!“ rozzlobil se profesor. „Je to zbabělec, který chce žít. Bojí se smrti a neznáma, které je s ní spojeno. Navíc je to trouba, který se bude snažit zachránit lidstvo. To je možná pro něj trochu abstraktní, ale určitě se bude snažit zachránit vás. Proč myslíte, že jsem si vybral vás za spolupracovníci. Pro váš doktorát z psychologie?! To může mít dnes každý trouba,“ ušklíbl se a pohlédl na ni pohledem, který jasně říkal, že její intelekt je mu ukradený, ale za to je si vědom jejich fyzických předností.

„To nemyslíte vážně?“ užasla doktorka. Do této chvíle si myslela, že se k této zajímavé práci dostala díky své pili, schopnostem a oddanosti věci. Posledních pár dnů, ale prožívala kruté vystřízlivění. Ten starý páprda si ji vybral jen proto, že se mu jako žena líbila, že měla zřejmě ten nejhezčí zadeček ze všech uchazečů.

„Nejsem s vámi spokojen!“ udeřil na ni profesor. „Moc si o sobě myslíte! Pokud si chcete tuto práci udržet, budete se muset mnohem více snažit! Musíte

mi ukázat, jak dokážete být vděčná, že tu můžete pracovat...“ přešel z výhruzek do úlisného úsměvu.

„Zapomeňte na to!“ vyjekla doktorka. „Dávám výpověď!“

„To nebude tak lehké, holčičko,“ chystal se Yamamoto vzteky bez sebe vstát. Co si to ta ženská dovoluje vůči jeho vážené osobě? V té chvíli mu ale mráz proběhl po zádech. Doslova. Něco odebralo energii částicím vzduchu kolem něho. Jako by ho objalo něco chladného jako smrt. Byl jsem to já...

Příroda nemá ráda nerovnováhu. Proto tam, kde energie zmizela, musela nová z okolí přijít. Vzduch kolem profesora zavířil. Jeho pracovní stůl poskočil a horká káva se vylila do jeho ctěného klína. Profesor zařval jako raněný tur. Vyskočil, jako by ho uštknul had do míst, kde by si to nikdo nikdy nepřál. Zlomyslná polička s klávesnicí jako by oživila a chtěla utéct ze svých kolejniček, vyrazila vpřed a dokonala dílo zkázy na místech, kde se ještě kouřilo od horké kávy. Profesor se zaúpením přešel do předklonu a pak ztěžka dopadl zpět do míst, kde se ještě před chvíli

nacházela jeho židlička, a celkem nedůstojně plácl sebou o zem.

Doktorka Robinsonová na chvíli strnula překvapením a pak se začala smát. Smála se od srdce. Najednou měla příjemný pocit, že tu není sama, že zde má neviditelného přítele. Zdálo se jí, že se jí někdo zlehka dotknul a pak se ten pocit rozplynul. Profesor měl pravdu, možná jsem opravdu chtěl zachránit lidstvo skryté v osobě krásné doktorky.

Poslední věc. Uvědomil jsem si, že musím osvobodit Ghora. Dlužil jsem mu to. V Mozku L03 se zajiskřilo. Elektromagnetické pole, jež tam do této chvíle drželo neviditelnou bytost, zmizelo. Tím jsem efektivně využil čas, než došlo k navázání spojení s Mozkem S02. Byl jsem spokojen. Nějaká síla mě strhla do prostoru. Vydal jsem se na cestu...

Pokračování příště.

Podle knihy: [První psychonaut](#).

(Ilustrace: Petr Vyoral)

RYTÍŘI SLAVELONU

Spící princ – pohádka

Rostislav Szeruda

14. Zazděný v hrobce

„Sakra! Ty jsi mě polekal,“ trhl sebou Teodor, protože se mu princ zjevil v zrcadle, právě když si upravoval svůj zevnějšek. „Tohle mi, princ, nedělejte. Jsem přece jen už starší člověk. Z toho leknutí jsem mohl mít smrt. Strašit za bílého dne!“ Teodor pochopil, že mu chce princ něco velmi důležitého sdělit. To nebylo samo sebou, že se tak náhle zjevil. Jako duch mu to ale nebyl schopen říct, a tak nezbylo než se vydat za ním.

„Kam jdeš?“ zeptala se nevrle jeho paní. „Za chvíli se podává oběd.“

„Musím za princem,“ řekl Teodor a už se hrnul pryč.

„Co to do tebe vjelo?“ zlobila se baronka. „Ty ses musel dočista zbláznit. Nejenže za ním chodíš ráno i večer, to musíš i teď?! I kníže Vladislav si myslí, že ti přeskočilo.“

„Co jsi to říkala?“ zastavil se Teodor v pohybu ke dveřím. „Ty jsi mluvila s knížetem?“

„Řekla jsem mu, že prince stále ještě navštěvuješ. A také, že se ti tehdy zdálo, že princ není mrtvý.“

„Proboha! A co on na to?!“

„Nic. Proč?“ baronka viděla, že její muž vypadá, jako by se o něj pokoušely mrákoty.

„Ženská hloupá!“ rozohnil se Teodor. „Kníže Vladislav našeho prince zabil!“

„Ježíši Kriste!“

„Princ není mrtvý! Jenom tak vypadá!“

„Vzpamatuj se, drahý muži!“ uzemnila chudáka Teodora korpulentní dáma pohlavkem, který mu měl navrátit ztracený rozum. „Mluvíš úplně z cesty!“

„Tobě přeskočilo?!“ zlobil se Teodor, když ho jeho žena starostlivě opět postavila na nohy a opráškla. „Když mi nevěříš, tak pojď se mnou!“

Baronka sice nevěřila vůbec ničemu z toho, co říkal, ale raději poslechla, protože bláznům se nemá odporovat. Bylo jí chudáka líto. V duchu přemýšlela, zda se jeho blouznění dá léčit. Teodor ji vedl nejkratší cestou do hradní kaple.

„Proboha!“ vyděsila se baronka, když se princ na svém posmrtném loži posadil. Oči vyvrátila v sloup a sesunula se na svého manžela, který měl co dělat, aby ho pod sebou nepohřbila a bezpečně ji položil na zem.

„Co tu dělá tvá žena?“ zeptal se princ vyjeveně.

„Už jsem to nemohl před ní déle skrývat,“ pokrčil rameny Teodor. „Co se stalo, princ, že jste chtěl se mnou tak nutně mluvit?“

„Mám špatnou zprávu. Drak ještě žije!“ Richard se jal svému učiteli vyprávět, jak se vydal do země aragonského krále zjistit, zda se jeho vojákům podařilo najít a dorazit draka. Skutečně ho našli, ale drak je do jednoho zabil.“

„A kde je drak teď?“ zeptal se Teodor.

„Nevím, ale v Aragonu zřejmě nezůstal,“ řekl princ. „Myslím, že je na cestě sem.“

„Já mám pro vás také špatnou zprávu princ,“ sklopil oči Teodor. „Kníže Vladislav už možná tuší, že nejste mrtvý.“

„Jak to?“

„Nezlobte se, princ,“ Teodor mu řekl, co se stalo.

„Nezlobte se, princ. Já jsem nevěděla...“ pokorně se omlouvala baronka, která se mezitím probírala k vědomí a smířila se s tím, že její muž není blázen.

„Musíte omezit noční výlety po hradě,“ řekl Teodor. „Je třeba, abyste se měl na pozoru a nijak se neprozradil.“ Já se ženou se pokusím vymyslet, jak vás odsud dostat dříve, než se vás pokusí zase zabít.“

„Vaše Veličenstvo, velmi prosím vyslechněte mě,“ vyžádal si baron Teodor soukromou audienci u krále.

„Budiž. Sděl, co máš na srdci, ale rychle. Mám ještě další důležité věci k vyřízení,“ řekl král netrpělivě. Obvykle si rád s baronem popovídal, vyslechl si jeho názory a rady, ale dnes se zdálo, že by se raději svému rádci vyhnul.

„Nevím, jak začít...“ obtížně hledal Teodor slova.

„Začni, jak chceš, ale pospěš si!“

„Princ není mrtvý!“ vyrazil ze sebe baron, jako by ho někdo píchl jehlou.

„Blázně!“ příkře se král obořil na svého rádce. „Zármutek ti zcela zatemnil mozek!“

„Ne! Vůbec ne, Veličenstvo! Pojdte se mnou do kaple a já vám dokážu, že říkám pravdu.“

„Hlupáku!“ rozkřikl se král. „Před chvílí jsem se z kaple vrátil. Princ je stejně mrtvý, jako byl dřív. Nařídil jsem, aby byl přenesen do královské hrobky a hrobka byla uzavřena, aby nikdo nemohl rušit klid mrtvých.“

„To nemyslíte vážně?! Vaše Veličenstvo!“ zděsil se Teodor. „Říkám vám pravdu! Princ žije!“

„Zmizni, starý blázně! Audience je skončena.“ Rozzlobený král se otočil a odcházel pryč. Teodor automaticky vykročil za ním, ale halapartny dvou vojáků, které se mu zkrížili před nose, daly jasně najevo, že to nepůjde. Polekaně tedy vyběhl z královny audienční síně a zamířil nejkratší cestou ke kapli, kde princ dosud odpočíval. Kaple byla ale prázdná...

Sluhové přenesli princovo tělo do královské hrobky, jak král nařídil. Teodor se k ní dostal až ve chvíli, kdy se zedníci chystali její vchod zazdít.

„Okamžitě toho nechte!“ snažil se je od roze-
stavěné zdi odtáhnout. Dva vojáci, kteří zde dohlíželi
na práci, barona uchopili za paže a odtáhli ho ven, aby
nerušil klid mrtvého. Na malou chvíli stačil ještě
koutkem oka zahlédnout nehybné princovo tělo
a jeho tvář. Byla popelavě šedá a nejevila žádné
známky života. Dva sluhové uzavřeli víko sarkofágu
a opustili hrobku.

„Pokračujte!“ zavelel jeden z vojáků zedníkům
a ti vrstvu po vrstvě zazdili vchod do hrobky kameny.

„Tak přece ho dostali,“ rozplakal se Teodor.

Zatímco zdrcený baron Teodor nařikal před
zazděnou hrobkou, jeden muž pozorující tuto scénu
z okna se usmíval. Byl to kníže Vladislav.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Rytíři Slavelonu](#)

Ilustrace: Václav Ráž

(Trailer k první části knihy Rytíři Slavelonu – Spící princ)

PORADNA

Markéta Jurištová

Snová terapie – terapie snem

Moje poradna je jiná, než na jaké jste možná zvyklí. Terapeutem totiž nejsem já, ale vaše nevědomí, které vám terapii poskytuje bezplatně a pravidelně každou noc. Bez této terapie byste dokonce ani dlouho nepřežili. Tak moc je důležitá. Já vám mohu pomoci identifikovat pravděpodobné příčiny konkrétní snové terapie (proč se vám zdá právě to, co se vám zdá), její význam a můžeme se společně pokusit ještě více optimalizovat její působení. (jednoduše, jak využít to, co se vám sen snaží říct... a že se někdy snaží).

Pokud se tedy chcete dozvědět něco více o svých snech, můžete se svěřit mé poradně. Pošlete mi popis děje v konkrétním snu, či snech, nejlepší je zapisovat si je v sérii (několik snů s daty, kdy se vám zdály), ideální je samozřejmě snový deník. Popište také své emoce po probuzení, nakreslete případně obrázek(obrázky). Pokuste se zformulovat své vlastní vysvětlení, ale nenuťte se do něj. Jste pouze zvědaví, co vaše sny znamenají, chcete se naučit jim porozumět, nebo vás něco trápí?

Ukázky analýz můžete najít na stránkách webového magazínu aboutdreams.cz. Tyto analýzy nejsou ale přepisem komunikace. S každým jednotlivcem individuálně jeho sen rozebírám a své závěry konfrontuji, protože snící sám je vlastně dešifrovacím klíčem.

Pokud se rozhodnete využít mé poradny, pište na emailovou adresu: poradna@aboutdreams.cz

Závěrem

Jestli vás tento časopis zaujal a rádi byste s námi spolupracovali, podělili se o vaše postřehy, názory, zkušenosti či neobvyklé zážitky, neváhejte nás kontaktovat na mailové adrese:

rostislav@aboutdreams.cz

marketa@aboutdreams.cz

Najdete nás také na:

<https://www.szerudashop.cz/> (e-shop, blog)

<https://www.facebook.com/R.Szeruda/>

<https://www.facebook.com/groups/kvantovaduse>

<https://www.instagram.com/lucidnisen/?hl=en>

<https://www.aboutdreams.cz/>

Pokud vás nějaké téma z našeho časopisu zaujalo, můžete nám napsat a my se pokusíme odpovědět na váš dotaz v nějakém z dalších čísel. Bude-li váš dotaz více osobní a nebudete chtít, abychom vám odpověděli skrze časopis, napište nám a můžeme si domluvit konzultaci on-line.

Chcete-li nám poslat nějaký osobní příspěvek na uveřejnění, prosím, udělejte to. Příspěvek posoudíme a pokud se bude hodit do našeho časopisu, rádi ho uveřejníme.

Máte-li zájem se podílet na přípravě časopisu, napište nám a můžeme navázat spolupráci.

Můžete se s námi také spojit, budete-li mít zájem inzerovat nějakou vaši službu či produkt v našem časopise.

Tento časopis nabízíme svým čtenářům ke stažení zdarma. Přesto, aby tento časopis mohl vycházet, je pro nás důležitá vaše podpora, a to i finanční.

Jak nás můžete podpořit?

1. Platbou 57 Kč nebo 157 Kč na QR kódy:

QR platba
57 Kč

QR platba
157 Kč

2. Kupte si nějakou z e-knih z e-shopu www.szerudashop.cz.

Doufám, že budeme schopni postupně zvyšovat kvalitu tohoto časopisu a poskytovat vám, našim čtenářům zajímavé a užitečné informace.

Předchozí čísla časopisu naleznete zde:

